

РЕШЕНИЕ

№ 2237

гр. София, 27.04.2020 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, III КАСАЦИОНЕН СЪСТАВ,
в публично заседание на 06.03.2020 г. в следния състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: Десислава Корнезова

ЧЛЕНОВЕ: Боряна Петкова

Полина Величкова

при участието на секретаря Илияна Тодорова и при участието на прокурора Милен Ютеров, като разгледа дело номер **13428** по описа за **2019** година докладвано от съдия Десислава Корнезова, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл.208-228 от АПК във вр.чл.63 ЗАНН.

Образувано е по касационна жалба на [фирма], представлявано от И. В. В. срещу РЕШЕНИЕ от 23.10.2019г. на СОФИЙСКИ РАЙОНЕН СЪД, НО, 96-ти състав, постановено по нахд № 9155/2019г.

В касационната жалба са развити съображения за неправилност на първоинстанционния съдебен акт, като постановен в нарушение на материалния закон. Касаторът излага доводи, че работникът В. Б. Д. умишлено е изпаднал в забава, като е отказъл още на 26.03.2019г. да получи полагащото му се трудово възнаграждение за м.12.2018г. Налице е била обективна невъзможност да се изпълни задължението, изцяло поради виновно поведение на работника. Посочва се още, че нарушението представлява маловажен случай по см. на чл.415в ал.1 от КТ, защото е отстранено веднага след установяването му и за работника не са произтекли вредни имуществени последици. Касаторът, чрез процесуален представител адв. М. Д. моли да се постанови решение, с което да бъде отменено решението на СРС, НО, 96-ти състав по нахд № 9155/2019г. и вместо него се измени НП № 22-005786/13.05.2019г. в санкционната му част при условията на чл.415в ал.1 от КТ.

Ответникът по касационната жалба- Директор на Дирекция „Инспекция по труда”- С. се представлява в процеса от юр.к.Ш. Х., която изразява становище за нейната неоснователност.

Представителят на СОФИЙСКА ГРАДСКА ПРОКУРАТУРА счита жалбата за неоснователна и дава заключение, че решението на СРС следва да бъде потвърдено, като правилно.

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД С.-град, след като прецени събраните по делото доказателства и наведените касационни основания прилагайки нормата на чл.218 АПК, приема за установено от фактическа и правна страна следното:

Касационната жалба е ЧАСТИЧНО ОСНОВАТЕЛНА.

Със съдебно решение от 23.10.2019г. по нахд № 9155/2019г. СОФИЙСКИ РАЙОНЕН СЪД, НО, 96-ти състав е изменил наказателно постановление /НП/ /№ 22-005786 от 13.05.2019г., издадено от Директора на Дирекция „Инспекция по труда”- С., с което на основание чл.416 ал.5 във вр.чл.414 ал.1 КТ на [фирма], представлявано от И. В. В. е било наложено административно наказание –имуществена санкция в размер на 2 000.00 лева за нарушение по чл.128 т.2 от КТ, като е намален размера на имуществената санкция на 1 500.00 /хиляда и петстотин/ лева.

За да постанови решението си, първоинстанционният съд е събрал като доказателства по делото показанията на актосъставителя С. В. Д. и писмените доказателства, представени с наказателното постановление, приобщени по реда на чл.283 НПК. Въз основа на тях е обосновал правен извод, че в хода на административно-наказателното производство не са били допуснати съществени процесуални нарушения по см. на чл.42 и чл.57 ЗАНН, а от събраните писмени доказателства се установява извършването на вмененото административно нарушение по чл.128 т.2 от КТ. Прието е, че нарушението не може да се определи за маловажен случай по см. на чл.415в КТ, но размерът на санкцията е редуциран до минималния такъв, защото се касае за първо нарушение и трудовото възнаграждение е било получено от работника на 01.04.2019г. Пред настоящата инстанция не са ангажирани нови писмени доказателства по см. на чл.219 ал.1 АПК.

Касационната инстанция на основание чл.220 АПК приема за доказани и установени фактите, изложени от СОФИЙСКИ РАЙОНЕН СЪД, НО, 96-ти състав. По смисъла на тази разпоредба съществува забрана за фактически установявания в касационното производство, като правомощията на съда се изразяват само в преценката дали въззивният съд правилно е приложил относимите материално-правни норми.

При извършена проверка в периода от 12.02.2019г. до 19.03.2019г. контролните органи са установили, че работодателят [фирма], представлявано от И. В. не е изплатил уговореното трудово възнаграждение на В. Б. Д. за м.12.2018г. Това съгласно клаузите на сключения трудов договор № 335/04.12.2018г. е следвало да стане в срок до 31.01.2019г. В тази връзка в присъствието на свидетелите Е. Б. Б. и Е. Ц. В. е съставен акт за установяване на административно нарушение № 22-005786/19.03.2019г. Въз основа на изготвения акт е издадено обжалваното пред въззивната инстанция наказателно постановление от Директора на Дирекция „Инспекция по труда”-С..

Касационната инстанция приема, че съдебният акт е неправилен, защото при неговото постановяване е допуснато нарушение на материалния закон – касационно отменително основание по чл. 348, ал. 1, т.1 от НПК. Съображенията за това са следните:

При вярно установената от СОФИЙСКИ РАЙОНЕН СЪД, НО, 96-ти състав фактическа обстановка настоящият състав също приема, че при издаване на наказателното постановление не са били допуснати съществени нарушения на

процесуалните правила, които да са обуславяли отмяната му. И в АУАН от 19.03.2019г. и в НП от 13.05.2019г. са посочени по изискуемия от закона начин описание на нарушението, което е установено, както и обстоятелствата, при които е извършено. Така направеното описание на установеното нарушение съответства на законовото изискване за пълно описание на нарушението, което следва да включва посочване на елементите на състава, които са нарушени, както и на обстоятелствата, при което тези елементи са осъществени. Не е налице нарушаване на формата при издаването на актовете, така, че това да е възпрепятствало [фирма], представлявано от И. В. да упражни правото си на възражения, като същевременно да е затруднило, както административнонаказващия орган, така и съда при постановяване съответно на наказателно постановление и решение по жалба на наказаното лице. Съществува и пълно съответствие при описанието на фактическата обстановка в АУАН и в НП, чрез индивидуализиране на нарушението, което се санкционира и установените обстоятелства, при които е настъпило и извършено. Спазени са преклузивните срокове по чл.34 ЗАНН.

Правилно по съществуването на спора, решаващият състав на СРС е приел, че обжалваното НП № 22-005786/13.05.2019г. е издадено от материално-компетентен административнонаказващ орган- Директора на Дирекция «Инспекция по труда»- С., упълномощен по силата на Заповед № 3-0058/11.02.2014г. и в съответствие с материалния закон. [фирма], представлявано от И. В. е извършило административното нарушение по чл. 128 т.2 от КТ, поради което и законосъобразно е ангажирана неговата административно-наказателна отговорност. В случая под административно-наказателна отговорност е подведено юридическото лице-работодател, поради което не е необходимо да бъде доказвана вина по аргумент от чл.83 ЗАНН. От субективна страна вината не е елемент от фактическия състав на нарушението, тъй като е ангажирана отговорността на юридическо лице. Неговата отговорност е обективна, безвиновна.

Съгласно разпоредбата на чл. 128, т. 2 от КТ, работодателят е длъжен в установените срокове да плаща уговореното трудово възнаграждение за извършената работа. За да бъде осъществен състава на посоченото нарушение следва по категоричен начин да се установи, че дружеството не е изплатило полагащото се на работника възнаграждение. Такова обстоятелство е констатирано безпротиворечиво от представените писмени доказателства – ведомост за начислени и изплатени възнаграждения на [фирма] за месец 12.2018г., видно от която лицето В. Б. Д., заемаш длъжност „охранител“ не е получил трудовото си възнаграждение в срок до 31.01.2019г.

Нарушението по чл. 128, т.2 КТ се осъществява чрез бездействие, което продължава докато бъде преустановено. Не се спори между страните в процеса, че В. Б. Д. е получил трудовото си възнаграждение за м.12.2018г. на 01.04.2019г., като касаторът е изпратил дължимата сума на 28.03.2019г. чрез паричен превод № 71880002578220 на [фирма].

Съдебният състав при анализ на доказаните факти, приема че в настоящата хипотеза е приложима разпоредбата на чл.415в ал.1 от КТ, съгласно която за нарушение, което е отстранено веднага след установяването му по реда, предвиден в този кодекс, и от което не са произтекли вредни последици за работници и служители, работодателят се наказва с имуществена санкция или глоба в размер от 100 до 300 лв., а виновното длъжностно лице - с глоба в размер от 50 до 100 лв. Както вярно е

установено от фактическа страна от СРС, НО, 96-ти състав, работникът В. Б. Д. към датата на издаване на наказателния акт- 13.05.2019г. е получил полагащото му се трудово възнаграждение в начисления от работодателя размер. След издаване на ПАМ, обективирана под № 6 в Протокол № ПР1905063/19.03.2019г. и в указания от ответника срок /02.04.2019г./, [фирма], представлявано от И. В. В. на 23.03.2019г. е изпратило покана № 5300086605058 до работника да получи своето трудово възнаграждение. В. Б. Д. е отказъл на 26.03.2019г. да приеме поканата и да се яви, за да вземе дължимата сума. Вследствие на това, касаторът на 28.03.2019г. му е изпратил паричен превод № 71880002578220, който е бил предаден на адресата на 01.04.2019г. При тази фактология следва да се обоснове, че касаторът е положил необходимите усилия, за да изпълни своето задължение, но поради нежелание от страна на работника, сумата не е получена от него още на 26.03.2019г. Извършеното нарушение е било отстранено в срок от 9 дни след установяването му на 19.03.2019г. и за работника към момента на постановяване на НП- 13.05.2019г. не са произтекли вредни имуществени последици. Доказателствената тежест за установяване на положителния факт, че работникът е получил начисленото му трудово възнаграждение е изцяло за работодателя и след като той е доказал този факт, за него следва да настъпят разпоредените от закона благоприятни правни последици.

Съгласно Тълкувателно решение № 3/10.05.2011г. по т.дело №7/2010г. на ВАС на РБ, разпоредбата на чл.415в КТ е привилегирован състав и е приложима по отношение на всички нарушения на разпоредбите на КТ, при наличие на предпоставките по този текст. Административният съд има правомощие, като касационна инстанция да преквалифицира нарушението, описано в НП, като „маловажно нарушение” по см. на чл.415в КТ. В такъв случай, на наказаното лице следва да се наложи по-ниско по размер наказание. Противно на изводите на въззивния съд, обстоятелството, че нарушението е отстранено в изключително кратък срок и за работника не са произтекли вредни имуществени последици, включва изменение на издаденото НП, чрез намаляване на размера на имуществената санкция до минималния такъв от 100.00 лева.

Следва да се отбележи допълнително, че специалният състав по глава XIX, раздел II от КТ на „маловажно” административно нарушение по чл. 415в КТ изключва приложимостта на общата разпоредба на чл. 28 ЗАНН, според която за маловажни случаи на административни нарушения наказващият орган може да не наложи наказание, като предупреди нарушителя, устно или писмено, че при повторно извършване на нарушение ще му бъде наложено административно наказание. „Маловажните” нарушения, установени по КТ, съобразно чл. 415в КТ имат два основни признака: нарушението да е отстранено веднага след установяването му по реда на КТ и от него да не са настъпили вредни последици за работници и служители. При това в тези случаи не е предвидено освобождаване от административнонаказателна отговорност /за разлика от тези по чл. 28 ЗАНН/, а налагане на същото по вид административно наказание – парична санкция, но в многократно по-нисък размер.

По тези доводи и аргументи, касационната инстанция заключава, че съдебното решение от 23.10.2019г. на СРС, НО, 96-ти състав е неправилно на основание чл.348 ал.1 т.1 и ал.2 НПК и при условията и по реда на чл.221 ал.2 АПК следва да бъде отменено. Спорът подлежи на решаване по същество, като се измени наказателният акт само в частта относно размера на наложената санкция и същата се определи в

минималния такъв от 100.00 лева. Не се констатираха служебно основания за касиране на съдебния акт по см. на чл.218 ал.2 АПК във вр.чл.209 т.1 и т.2 АПК.

По изложените съображения, АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД С.-град, III Касационен състав на основание чл.221 ал.2 и чл.222 ал.1 от АПК във вр.чл.63 ал.1, изр.2 ЗАНН

Р Е Ш Е Н И Е :

ОТМЕНЯ решение от 23.10.2019г., постановено по нахд № 9155/2019г. на СОФИЙСКИ РАЙОНЕН СЪД, НО, 96-ти състав и вместо него постановява:

ИЗМЕНЯ наказателно постановление № 22-005786 от 13.05.2019г., издадено от Директора на Дирекция „Инспекция по труда”- С., с което на основание чл.416 ал.5 във вр.чл.414 ал.1 КТ на [фирма], представлявано от И. В. В. е наложено административно наказание –имуществена санкция в размер на 2 000.00 лева за извършено нарушение по чл.128 т.2 от КТ, като намалява размера на имуществената санкция на 100.00 /сто/ лева.

РЕШЕНИЕТО е окончателно на основание чл.223 АПК и не подлежи на обжалване и протест.

ПРЕДСЕДАТЕЛ:

ЧЛЕНОВЕ: 1.

2.